No. 13. 1847.

VLISSINGSCHE

COURANT.

Vrijdag 29 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

BATAVIA, den 1. December. Politisch nieuws is hier niet, en al was het er wel, hoe zouden wij het daar nog weten? Het gouvernement laat niets uitlekken hoe het te Bali gaat; men weet daarvan niets dan gissingen, zoo tegenstrijdig, dat men er volstrekt geen staat op maken kan. In de courant mag niets geplaatst worden vóór dat het de censuur gepasseerd is, zelfs is het zoo, dat de moord, die in het voorjaar te Bantam heeft plaats gehad, daarom niet bekend werd, voor dat in eene advertentie van den dood van den vermoorde werd berigt gegeven, en tevens van de toedragt der zaak werd gerept. De directeur van de drukkerij, die reeds 20 jaren dienst heeft, heeft door de plaatsing van die advertentie gevaar geloopen zijne betrekking te verliezen. Wat hier op Java en in de Archipel omgaat vernemen wij eindelijk uit de *Singapore Free Press*, die beter dan wij van het hier gebeurde onderrigt is.

— Wij ontleenen aan de *Singapore Free Press* het navolgende:

Het nieuws van Batavia van deze maand is van weinig belang behalve het berigt dat de Balinezen van Beliling, naar men verneemt, zeer weerspannig zouden zijn en het Nederl. Indisch gouvernement voornemens is, om er eene tweede expeditie heen te zenden.

Men verwachtte dat er deze maand verlof zoude gegeven worden, welke de invoer van duiten in Makassar zoude toestaan, zoodat er niet zulk een vrijdom van handel is als men eerst veronderstelde.

DUITSCHLAND.

BERLIJN. In eene wetenschappelijke voorlezing alhier, heeft de heer *Dieterici* dezer dagen het tegenwoordig zoo veel besproken, hoogst gewigtig onderwerp van de landverhuizingen behandeld. Hij hing een duidelijk tafereel op van de oorzaken dezer beweging, zoo wel wat de afzonderlijke hoofdrijken van Europa, als wat dit werelddeel in het algemeen betreft. Ten eersten merkte hij aan, dat de landverhuizing niet van de talrijkheid der bevolking van een land, maar van de middelen van bestaan der bewoners afhangt, en gaf voorbeelden dat dikwijls uit een land, waarin 5,000 menschen op eene vierkante mijl wonen, minder landverhuizers vertrokken zijn, dan uit een land dat slechts 2,000 menschen per vierkante mijl telt. Een overzigt van de voornaamste rijken van Europa, waaruit landverhuizingen plaats hebben, gaf voor Engeland jaarlijks gemiddeld 70,000 menschen, voor Duitschland 60,000 voor Belgie 10,000, voor Frankrijk slechts 5,000, en voor de overige landen van Europa te zamen insgelijks slechts 5,000, zoodat in het geheel jaarlijks gemiddeld 150,000 à 160,000 menschen uit Europa verhuizen. De jaarlijksche toeneming der bevolking bedraagt ondertusschen zooveel, dat Europa dit aantal landverhuizers zonder nadeel missen kan. Want daar in Engeland de bevolking jaarlijks ongeveer met 300,000 menschen aangroeit, zoo komt er slechts één landverhuizer op 300 geborenen. Voor Duitschland is de verhouding dezelfde en voor geheel Europa heeft men op 1,312 geborenen slechts één landverhuizer. Vervolgens behandelde de redenaar de kolonisatie binnen Europa, voornamelijk in Pruissen, en eindigde met de uitspraak: *de hoogste politiek is de hoogste moraal*, terwijl hij de landverhuizing aan de zorg en het toezigt der regeringen ten dringendste aanbeval.

— Men schrijft uit Rome, dd. 15. Januarij:

Gisteren hield pater *Ventura* eene leerrede in de kerk St. Ansera della Valle. Te midden van de preek, kondigde men de komst van den paus aan. Nu is het de gewoonte dat de leeraar, bij de komst van den paus, stilhoudt en order vraagt om voort te gaan. *Pius IX* vroeg aan den pater tot welke afdeeling hij gekomen was? Tot de tweede, antwoordde de monnik. « *Wel nu, pater*! hernam de paus, *ik zal de preek voortzetten*," *Pius* beklom den preekstoel tot aller verwondering, dewijl men zulks nimmer bijgewoond had; en predikte tot stichting der menigte, welke niet weinig getroffen werd, toen hij den zegen des Hemels voor hen afsmeekte. Sedert 300 jaren heeft men geen voorbeeld van zoodanige gebeurtenis.

ENGELAND.

LONDEN, den 23. Januarij. Er komen voortdurend bedroevende berigten in van de provinciën over den voortgang der hongersnood. Zelfs in het graafschap Meath, in de nabijheid van het graafschap der hoofdstad, heeft hongersdood plaats gehad.

— De berigten uit Schotland, met opzigt tot de maatregelen, die aldaar genomen worden tot leniging van de bestaande rampen, leveren een treffend contrast op met die, welke in Ierland onder de bewoners worden bevorderd.

— Laatstleden Woensdag en Donderdag is te Manchester, Liverpool, en andere plaatsen in dat gedeelte van Engeland, eene zoo groote menigte sneeuw gevallen, dat bijna alle verkeer daardoor gestremd werd, en de beneden verdiepingen van vele huizen geheel verduisterd waren. Te Manchester lag de sneeuw vier engelsche voeten hoog in de straten, en te Liverpool heeft het sneeuwen veertig uren onafgebroken aangehouden.

— In een der hospitalen te Brighton is weder eene zeer gelukkig geslaagde proef genomen met het doen inademen van zwavelether aan eene lijderes, die de operatie van een vetgezwel aan den arm moest ondergaan. Nadat zij de ether gedurende vier minuten had ingeademd, geraakte zij in een staat van volslagen gevoelloosheid, die door den heelmeester waargenomen werd om de kunstbewerking te verrigten. Na verloop van weinige minuten herkreeg zij haar bewustzijn ten volle, en verklaarde dat de operatie ten eenenmale buiten haar medeweten geschied was.

— Voor acht dagen is, op de markt in Sheffield, eene vrouw, *Harriet Trotter* genaamd, haars ondanks, door haren man verkocht geworden, die gedreigd had, haar te zullen vermoorden, wanneer zij in dien verkoop niet mogt toestemmen. De mayor van Sheffield liet de vrouw vóór hare toewijzing in hechtenis nemen, terwijl een bevel tot gevangenneming tegen haren man werd uitgevaardigd.

— Ook te Londen doet zich de armoede hevig gevoelen. In drie huizen van toevlugt, welke voor den nacht geopend worden, zijn sedert den 14. Dec. tot den 14. Jan. 23,965 personen opgenomen en met 60,816 rations brood ondersteund. Iederen avond worden deze huizen door menschen, die geen dak hebben, als belegerd, daar de ruimte op verre na niet toereikend is voor allen, die zich aanmelden. — Op bevel der regering neemt men, gelijk de *Globe* meldt, proeven, om sterke dranken en bier zonder aanwending van koren te bereiden. Reeds heeft men onderzocht, in hoe ver mout bij het brouwen van ale en porter misbaar en door suiker te vervangen zij; ook bij het stoken van brandewijn heeft men ervaren, dat suiker in plaats van koren kan gebezigd worden.

— Hoe men de landverhuizers op de schepen behandelt, kan weder blijken uit de omstandigheid, dat de *Pontiac*, in November van Liverpool vertrokken, te New-York, na eene vaart van 63 dagen, is aangekomen, gedurende welken tijd een wezenlijke hongersnood aan boord heerschte en 19 passagiers stierven. De kapitein zelf meldt, dat hij drie dagen vóór de aankomst het laatste stuk brood onder de passagiers verdeeld heeft — een duidelijk bewijs van de gewetenlooze provianderING van het schip. De New-Yorksche dagbladen dringen er op aan, dat het Congres zich met deze transporten van menschen bemoeijen moet. Van Liverpool, heet het, komen schepen aan, die hunne lading terstond aan de hospitalen moeten overdoen.

— De *Morning Chronicle* deelt het volgende mede, en voegt er bij, dat dit een denkbeeld kan geven van de gevoelens van het meerendeel der iersche bevolking jegens het engelsche gouvernement. Bij eene onlangs plaats gehad hebbende lijkschouwing over een man, die van honger gestorven was, heeft de jury *tegen lord John Russell* en *sir Rondolph Routh* (beiden leden der regering) een verdict uitgesproken van *moedwilligen moord*, en de coroner heeft zeer veel moeite gehad, om deze vreemde verklaring te doen intrekken en te verkrijgen, dat de jury een ander verdict uitsprak, dat ongelukkigerwijze sedert eenigen tijd vrij algemeen in Ierland is geworden, namelijk, dat de overledene gestorven was aan de gevolgen van gebrek en van de barheid van het jaargetijde.

BELGIE.

GEND, den 25. Januarij. Het laatste konvooi van Kortrijk, Donderdag avond 7 ure 55 minuten van Gend vertrokken, is door de hooge sneeuw zoodanig opgehouden, dat de reizigers eerst den volgenden dag, des morgens 5 ure, zich te Waereghem bevonden. De sneeuw heeft ook andere treinen doen vertragen. Die Donderdag middag 3 ure van Brussel naar Doornik vertrok, is aldaar den anderen dag 's morgens 2 ure aangekomen. Daarbij had de locomotief 15 rijtuigen te trekken, en te Gend weigerde men eene tweede locomotief te geven. De reizigers klagen daarenboven over de onbeleefdheid der bedienden. Als men vroeg: *waarom het konvooi niet voortging?* Antwoordden zij: « *Omdat het stilstaat*!"

— Te Rijssel vrijde een jongman eene dochter en stond met haar te trouwen. Hij kwam met haar van eene wandeling terug, toen hij voor de deur harer woning eene flaauwte gewaar werd, en verzocht binnen te worden geleid. Het meisje kon het dringend verzoek haars minnaars niet weigeren. Naauwelijks was hij in hare kamer, of hij viel dood op den vloer; zijne verloofde werd daardoor zoodanig met schrik bevangen, dat zij niet om hulp durfde roepen, en tien à twaalf uren bewusteloos nevens het lijk bleef liggen. Men heeft erkend, dat de jongeling aan het barsten van een hartgezwel was bezweken.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 25. Januarij. Heden heeft voor den Hoogen Raad, kamer van strafzaken, gediend het beroep in cassatie van den kapellaan *Gepkens*, tegen het arrest van het Hof in Gelderland, waarbij hij, ter zake van poging tot moord met voorbedachte rade, is veroordeeld tot de straffe des doods. De Raadsheer *van den Velden* heeft in deze zaak een uitgebreid rapport uitgebragt en de gronden van cassatie, in de ingezondene memorie vervat, ontwikkeld. De Heer Mr. *Blussé* heeft het arrest bestreden en de gronden tot cassatie neder ontwikkeld. De Proc.-generaal zal hoogst waarschijnlijk in eene nadere zitting zijne conclusie nemen.

— Vrijdag ll. is de schrijver van het weekblad *Asmodée* weder voor den regter-commissaris alhier verschenen, ter zake van twee ingezonden artikelen, in Nº. 24 en 28 van het weekblad *de Burger* opgenomen, en onderteekend *F. W. G. Linck*. Het schijnt, dat ook die artikelen zullen worden vervolgd.

— Wij hebben in ons nummer van 13. dezer gemeld,

DE LAATSTE TREKKING.

De bekwaamste zijdewever van geheel Lijon was Eduard Morin. Hij overtrof zijne gezamenlijke kameraden niet slechts in de naauwkeurige uitvoering der bestelde patronen, maar vond zelfs nieuwe uit, die door smaak en sierlijkheid eenen algemeenen bijval verwierven.

Maar hij was te arm, om zich een eigen weefgetouw en voorraad van zijde te kunnen aanschaffen, en zoodoende arbeidde hij voor een matig dagloon in vreemde werkplaatsen, om zijne oude moeder en eene nicht, die wees geworden was, te kunnen onderhouden.

De familie Morin had niet altijd in behoeftige omstandigheden geleefd. De vader was vroeger een gegoed koopman, maar door ongelukken, buiten zijne schuld, tot armoede vervallen. Om hem den behoeftigen toestand der zijnen niet te doen zien, sloot de lieve God hem eerlang voor altijd de oogen. De moeder weende zich blind over het verlies haars mans, en zoo stond Eduard met zijn vijftiende jaar alleen, en aan zich zelven overgelaten. Hij was in den schoot des overvloeds opgetogen, en door zijne ouders tot den geestelijken stand bestemd. Maar de Hemel had hem een ander beroep toegedacht, om namelijk in het zweet zijns aanschijns de steun zijner familie te worden. Eduard gevoelde zulks, wierp heldhaftig zijne geliefkoosde boeken ter zijde, en ging als leerjongen bij een' zijdewever, waar de vlijtige knaap weldra zijn meester overtrof.

Als de vermoeijende arbeid hem hier somtijds ter nederdrukte, dan had hij slechts één blik op de gesloten oogen zijner moeder, of in de helderstralende oogen zijner nicht te werpen, om een' nieuwen voorraad van moed en kracht deelachtig te worden. Theresa was een schoon, godvreezend en verstandig meisje, en als Eduard de weverspoel door de zijden draden liet glijden, dan hielden zijne gedachten zich bezig met een niet minder fijn weefsel, de stof namelijk voor een bruiloftskleed voor zijne beminnelijke nicht.

Zóó leefde dit drietal menig jaar in stille onthouding en hoop. Eduard was een man, Theresa eene volwassene maagd geworden. Moeder Morin voelde daarentegen hare krachten afnemen. De liefde voor haren zoon en voor Theresa wakkerden alleen nu en dan hare levenskrachten weder aan. Voor beiden wenschte zij nog lang te arbeiden, want, in weerwil harer blindheid en ligchamelijke verzwakking was zij de les: « bid en arbeid," trouw gebleven. Zij had en breidde, en dacht alzoo tot stand te brengen, wat Eduards vlijt hem niet bezorgen konde, het aanschaffen namelijk van een eigen weefgetouw, en daardoor een minder zorgelijk onderhoud zijner dierbaarste betrekkingen.

In hunne nabuurschap woonde een stiefbroeder van Morin's overleden man, met name Noiret, die ook eenmaal vermogend was geweest, maar nu in armoede leefde. Deze man had zich door de Fransche loterij ten gronde gerigt. De mindere volksklasse van Frankrijk speelde in die loterij, voor 1836, met toomeloozen hartstogt. Al wat men bezat werd op gedroomde nommers gezet. De daglooner ontbiedt zich het noodige, om een gedeelte zijner verdiensten op het altaar der geluksgodin te offeren. Ontelbaar waren de offers dezer verderfelijke inrigting. Huiselijke ontevredenheid, zedeloosheid, ja somtijds zelfmoord, waren de gevolgen dier woedende speelzucht, tot dat de regering besloot een einde aan dit alles te moeten maken, en een besluit uitvaardigde, dat met het einde des jaars 1836, de getal-loterij in Frankrijk zou ophouden.

Dit bevel was voor menigeen eene groote teleurstelling, vooral vooral Noiret, die reeds sedert vele jaren op de toekomst speculeerde, doch, in plaats van de gehoopte quatern nooit meer dan een enkel nommer had getrokken. En nu hij, door groot nadeel, wijs geworden was, nu hij op het punt meende te zijn een millioen te zullen verkrijgen, nu ging men hem de mogelijkheid ontnemen de vruchten zijner veeljarige inspanning in te oogsten. Twintig jaren lang was hij een onvermoeid zaaijer op den weg der fortuin geweest en nu de oogsttijd naderde, sloeg een hagelslag zijne glansrijke vooruitzigten ter neder.

Een troost bestond er nog voor Noiret; hij had nog drie weken voorhanden, om een schatrijk man te worden - nog 21 dagen om der loterij-directie zijne verlorene sommen met duizende interessen weder af te nemen, want, naar zijne berekeningen, kon hij in geenen deele teleurgesteld worden. Kwam er een nommer in langen tijd niet uit, dan liet het zich vooruit zien, dat het spoedig moest getrokken worden, daarom koos Noiret altijd zulke nommers. Hij speelde in alle loterijen van Frankrijk (want iedere groote stad had hare eigene loterij), zoodat hij soms tien briefjes te gelijk nam. Met al deze voorzorgen, werd zijne beurs intusschen hoe langer hoe ligter.

Noiret was overigens een goede ziel. Hij deelde gaarne van zijne rijkdommen mede, schoon ze werkelijk nog in luchtkasteelen bestonden. Zijne stiefzuster vooral ontving dagelijks berigten van zijne ontdekkingen op de Oceaan der toekomst. Hij bewees haar zonneklaar, dat langs dien weg alleen de ware fortuin te vinden was, en dan hoorde de goede vrouw zijne bewijs-redenen met open mond aan, alsof de gebraden duiven al reeds op weg waren. Geen wonder, dat ook vrouw Morin de lust bekroop haar fortuin te beproeven. Wat zij met breijen verdiend had, ging langzamerhand naar het loterij-kantoor. Theresa moest haar in het geheim daarin behulpzaam zijn. Voor Eduard hield men zorgvuldig dezen hartstogt verborgen, deels omdat hij dien zou mispresen hebben, deels, om hem des te aangenamer met een quatern te verrassen.

Maar de zaak bleef Eduard niet verborgen, schoon hij zich hield, alsof hij er niets van merkte. Hij verheugde zich in stilte over de dwaze, echter aangename hoop zijner moeder. Dikwijls stak hij intusschen eenige overgewonnen franken in hare ledige beurs. Onverklaarbaar was hem echter de bereidwilligheid, waar-

dat de zaak van Mgr. *Grooff* eene beslissing had erlangd. Wij vernemen daaromtrent nog de volgende bijzonderheden. De regeling der zaak wordt genoemd te zijn provisioneel, om bereids te kunnen voorzien in de behoeften der katholijken op Java. Mgr. *Grooff* zal daarom slechts *ad interim* belast zijn met de zending visitator-apostolicus op Suriname. Daarenboven moeten er eenige wijzigingen zijn gemaakt in de bestaande reglementen, om te regelen de betrekking der katholijken priesters tot het gouvernement. Men verzekert ons, dat het ministerie van koloniën zijn Oostersch systeem met hand en tand heeft vastgehouden, maar desniettemin eenige verbeteringen heeft ingewilligd, te weten, in zoo verre zij met dat systeem vereenigbaar waren. Het zal weldra blijken wat daarvan is. (*de Tyd*)

ZIERIKZEE, den 25. Januarij. Uit hoogachting en toegenegenheid, heeft de Marquis *de Thouars* van een ingezeten dezer stad, ten geschenke ontvangen, twee *stuks* welgelijkende afbeeldingen van onzen geëerbiedigden Koning.

Heden morgen ten 11 ure, heeft de regter-commissaris vergezeld van den substituut griffier bij de arrond. regtbank alhier, zich *tot* den marquis *de Thouars* begeven, en Z. H. W. G. op deszelfs logeerkamer ten huize van den uitgever dezes, ondervraagd.

De korte inhoud van dit merkwaardig verhoor zullen wij in een volgend nummer mededeelen.

Bij voortduring ondervindt de hoogadelijke lijder, eene belangstelling en hartelijke deelneming van de bloem der burgerij, door geene pen te beschrijven.

Schier jeder uur wordt de woning des heeren *P. de Looze* bestormd door weldenkenden, die den beminden diehter hunne hulde wenschen te brengen, en van hunne innige achting en onbegrensde genegenheid doen blijken, door het indrukwekkende geroep, van: « LEVE DE MARQUIS! WEG MET JAN BEDROG!" (*Z. N.*)

VLISSINGEN, den 28. Januarij. Deren morgen verspreidde zich het gerucht dat het fregat *Prins van Oranje* voor gaats was, zag men ook daarop met eene harde koelte het schip snel naderen en, voor de stad gekomen, met deszelfs geschut op de gewone wijze de Admiraals-vlag begroeten, dat onmiddelijk beantwoord werd, terwijl van alle vaartuigen en gebouwen der marine en van de stedelijke en van zeer vele particuliere gebouwen de vlaggen werden uitgestoken en tevens het carillon zich liet hooren, als een hartelijke welkomstgroet aan den beminden Prins en betuiging van deelneming in Hoogstdeszelfs lang met verlangen te gemoet geziene terugkomst alhier en in het schip waartoe de stad en onderscheidene harer bewoners zooveel betrekking hebben.

Het fregat ter reede ten anker gebragt hebbende, is Z. K. H., niettegenstaande het onstuimige weder, al spoedig aan wal gekomen, om den Vice-Admiraal *Lucas* en echtgenoot te begroeten, en is H. D. door de maritime autoriteiten op 's Rijks werf met de hartelijkste vreugde ontvangen; Z. K. H. keerde weldra naar boord terug, en heeft het voornemen, bij daartoe gunstig weder, ten spoedigste met het fregat op de haven te komen en in 's Ryks dok te halen.

Naar het schijnt is nog niet bepaald den tijd en de wijze van vertrek van Z. K. H. van hier naar de residentie, alwaar HH. MM. onze geëerbiedigde Koning en Koningin den veelgeliefden Zoon met zoo veel ongeduld en verlangen reeds lang verbeiden.

GEMENGDE BERIGTEN.

Het Turksch gouvernement heeft zich bepaald verklaard tegen de inlyving van Krakau. Heden gy morgen ik, denkt den Grooten Heer. — 5 van Z. M. dekhengsten in Zuid-Holland gestationeerd zullen hunne functiën aanvaarden, zon- en feestdagen uitgezonderd. (HB. 4731.) — In de Amsterd. komedie heeft de heer Peeters de verlenging van H. M. dagen afgesmeekt op rym. — De opcenten der opcenten (collectief zegel) zyn door ZEx. van Hall voor 1848 en 1849 bepaald op een jaarl. getal van honderd acht- en twintig miljoen en vierhonderd duizend stuks! — De gemiddelde bevolking der Nederl. gevangenissen, beliep volgens de laatste opgaaf 4507 man. — Een achtenswaardige heer van jaren is in de stadsgracht te Arnhem met zyn hoofd onder 't ys gaan staan, en dien ten gevolge overleden. — Piet Kraai te Amsterdam bedankt voor de menigvuldige blyken van deelneming in den toestand van zyn linker been (HB. 4730.) — Rusland en Pruisen wapenen zich tegen elkaâr. — De koningin weduwe van Engeland ligt ernstig ziek; zy heeft f 12000 doen storten, ter leniging der ellende in Ierland; nog geen haak van haar rok. — In een gedeelte van Weimar leidt men aan een slymziekte, die de ingewanden geweldig aantast; in Nederland heerscht sedert de laatste twee jaren, eene soortgelyke ziekte, die echter meer bepaald hoofd en hart aantast, en eene werkeloosheid ten gevolge heeft, die zeer gevaarlyk is voor de welbegrepen algemeene belangen. — Pommerancen-spiritus te verkrygen by den boekh. Beyerinck, te Amst. — Te Nymegen is een vierjarig kind na 4 dagen lydens gestorven, ten gevolge van het in bed springen van een kruik met warm water.

MENGELINGEN.

Er rust eene zware schuld op de Regering van het Koningrijk der Nederl. sedert 1815. Zij had in die dertig jaren in deze koloniën in Oost en West een nieuw Nederland kunnen scheppen, sterk in zich zelf door eene wakkere nationaliteit, door eene verlichte bevolking, die met duizende banden aan het moederland gehecht zoude zijn. Zij heeft het niet gewild. Zij heeft verkozen, de natie vreemd te houden van hare koloniën, en bewerkt, dat de natie er bijkans onverschillig voor geworden is. De eene heeft zij door een ellendig bestuur te gronde geholpen, en door een bekrompen monopoliestelsel, ten voordeele van enkele Amsterdamsche kantoren, alle kracht benomen, om zich weder te verheffen. De andere heeft zij, als ware het haar eigendom, met achterdochtige hebzucht tegen hare eigene onderdanen bewaakt, om er zelve als de eenige groote landbezitter den grond te bebouwen, om er zelve als de eenige handelaar koopmanschap te drijven, en om er te heerschen, met willekeur en geweld, over eenige gunstelingen, over een aantal ambtenaren, altijd hunkerende naar eene gift of sidderende voor eenen gefronsten wenkbraauw, en over eene verstompte inlandsche bevolking. Is het dan nog wonder, dat de openbare meening voor de landverhuizing op Noord-Amerika gevestigd is? GIDS No. 1 blz. 93.

Maar wij kunnen ons geene menschlievendheid in een' vorst denken, die, in zijne wellusten verzopen, geen onderzoek doet, hoe zijne staatsdienaren zijne onderdanen mishandelen en tot wanhoop zouden gebragt hebben, zoo eene hoogere kracht hen niet ondersteund had. GIDS No. 1 blz. 71.

Het dagblad van *Overyssel*, handelende over de bekende wet van den 29. Nivôse, jaar XIII, en sprekende van het algemeen verspreide gerucht, dat de regering de kinderen, welke zijn aangegeven om op kosten van den staat te worden opgevoed, maar kortwegs zou stoppen, in het bedelaars-gesticht te Veenhuizen, merkt hierbij aan: « Wij dulden het, dat de commiesen ons vleesch uit den kuip halen en met een pruim in den mond het aflikken, om te proeven, of het al dan niet gepekeld is, maar op dusdanige wijze laat zich het nationale gevoel niet kwetsen noch het geweten der natie geweld aandoen."

Raad aan mijnen zoon,

BIJ ZIJNE INTREDE IN DE WERELD.

Mijn zoon, wilt ge in de wereld voort, dan buig!
En ziet gij soms iets dat u stoort, zoo buig!
Gij toch zijt arm, kaal en naakt,
Kruip dus, ofschoon het u niet smaakt,
buig dan, zoontje, buig!

En wendt ge u naar een groote heen, dan buig!
Zegt hij op uwe bede neen, zoo buig!
Al weet ge dat hij is een gek,
Zwijg en vertoon geen stijven nek,
dus mondje digt en buig!

Ontvangt ge lessen van een heer, dan buig!
Al wist ge reeds als schoolknaap meer, zoo buig!
Hij duldt zoo weinig tegenspraak,
Als Nieuw-Guinea ijsvermaak,
buig dus, zoontje, buig!

Roept eenen groothans «holla hier!" dan buig!
Al weet en kent hij ook geen zier, zoo buig!
Hij wordt met goud en eer beloond,
Waar en wanneer hij zich vertoond,
dus mondje digt en buig!

Voert eene dame 't hoogste woord, dan buig!
Al brengt zij niets dan onzin voort, zoo buig!
Hoevele dwaasheên z'u vertel',
Zwijg, knik en laat maar alles wel,
buig dan, zoontje, buig!

En ziet gij boosheid overal, dan buig!
Juicht men in der opregten val, zoo buig!
Wat raakt u volk en vaderland,
Eet, drink, maar biedt geen tegenstand,
dus mondje digt en buig!

Spot men met God en met zijn woord, dan buig!
Zoo gij de deugd verachten hoort, zoo buig!
Heeft in uw goed een huurling zin,
Grijpt hij uw vrouw eens bij de kin,
toch mondje digt en buig!

Sleept ge uw bestaan ellendig voort, dan buig!
Heeft lompheid altijd 't hoogste woord, zoo buig!
Al trekt m' een vlegel u ook voor,
Denk hij komt er door domheid door,
dus mondje digt en buig!

Wenkt u de dood, mijn waarde zoon, buig niet!
Gindsch vindt gij naar uw' arbeid loon, treur niet!
Maar eer ge daar zijt aangeland,
Houdt steeds uw hoedje in de hand
en buig, mijn zoontje, buig!

Uit het Deensch.

CORRESPONDENTIE.

Wij hebben een artikel ontvangen van den heer M. DE HONDT, uit Groede, met verzoek hetzelve in onze Courant van vrijdag den 29. te plaatsen. Daar wij dit stuk eerst heden morgen ten 8 ure ontvangen hebben, kan aan dat verlangen niet worden voldoen. Intusschen is de Vlaamsche post gisteren middag tusschen 12 en 1 ure hier aangekomen en is dien brief dus 20 uren op het postkantoor alhier opgehouden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. Januarij Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Havannah Packet, J. J. Michaelsen, Falmouth, suiker en tabak; Minerva, J. Engblom, rogge en tarwe.

Voor Gend bestemd:

De Maria, J. A. de Vries, Londen, lijnzaad.

Naar zee.

Bornholm, J. D. Meilheije, graan, Londen; laatst van Vlissingen.

MIDDELBURG, den 27. Januarij. Den 15. november 1846 is te Batavia gearriveerd het schip Minerva, kapitein J. A. van Boven, en zoude naar Tagal verzeilen om lading in te nemen; volgens berigt van den gezagvoerder was schip en equipagie in den besten staat.

Het schip Koning Willem II, kapitein J. Kooger, is den 9. november 1846 van Bali te Sourabaija gearriveerd Volgens schrijven van den gezagvoerder had hij met het innemen der retourlading aanvang gemaakt, en bevond zich de equipagie welvarend.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

28 Januarij 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845) .	- 11 75	W. Paardenboonen .	f 9 00
N. dito dito . .	- 13 25	W. Gr. Erwten . .	- 12 90
O. Walch. Tarwe (1845)	- 12.25	W. Witte dito . .	- .
Nieuwe dito . . .	- 13 50	Z. Paardenboonen .	- 9 00
O. Rogge (1845) . .	- 10.50	N. Z. Gr. Erwten . .	- 12.50
N. dito	- 11.25	W. Koolzaad . . .	- .
Winter garst (1845)	- 7.35	Zomer dito . . .	-
Zomergarst	- 7.00	Raapolie . . .	f 38.50 p. v.
Haver	- 5 20	Patentolie . .	- 40.50 -
Boekweit	- 9 00	Lijnolie . .	- 56 00 -
W. Witteboonen . .	- 13 00	Lijnkoeken f 12.50 de 104 st.	
Dito Bruineboonen .	- 15.75	Raapkoeken . -	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 "
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

mede Theresa de wenschen der oude vrouw bevredigde, daar zij de spaarzaamheid beminde, en zich dikwijls over het dwaze der speelzucht beslissend had uitgelaten. Hare oogen blikten zoo geheimvol in het ronde, wanneer zij haar omslagdoek te voorschijn haalde en zich gereed maakte om uit te gaan. Daartoe koos zij gewoonlijk de avondstonden en dan sloeg zij meermalen eenen geheel anderen weg in dan naar het loterij-kantoor. Zouden Theresa's gangen de duisternis zoeken? Zou haar doel een lichtschuw doel zijn? Reeds lang had zij Eduards liefdesverklaring beantwoord, en hem beloofd, dat, zoodra hij het noodige verdiende, zij hem hare hand zou geven. Duurde dit tijdstip haar te lang? Had zij iemand gevonden, die haar langs korteren weg naar het altaar zou geleiden?

Al deze vragen bestormden beurtelings Eduard. En dan gloeide hij van schaamte, als hij er aan dacht, dat Theresa willigt onschuldig kon zijn; maar hij werd bleek van gramschap, als hij bedacht, dat zijn argwaan gegrond kon wezen. Dit zweven tusschen angst en hoop kon hij niet langer verdragen. Hij besloot de zaak van nabij te onderzoeken, en op een' avond, dat Theresa weder uitging, om de bestelde quaterne weder met eenige franken te bezetten, sloopt hij haar ongemerkt na.

Zij sloeg inderdaad eenen geheel anderen weg dan naar het loterij-kantoor in. Eindelijk stond zij voor een aanzienlijk huis stil en trok aan de schel. Een jongeling opende haar de deur, scheen zeer verheugd over hare komst en verdween met haar in eene zijkamer.

Het was juist den 31. December, en dit deed Eduard nadenken, of hij Theresa wel een beter nieuwjaarsgeschenk kon geven, dan zijn lijk. Deze strafbaarste aller gedachten wikkende en wegende, kwam hij op weg naar zijn huis bij eene brug. Hij trad aan den rand der brug en staarde in de diepte. Hij zag om of hij alleen was. Neen! aan de andere zijde der brug stond een man, die hetzelfde voornemen scheen te koesteren. Op eens vergat Eduard zijn eigen lijden, en snelde naar den ongelukkige toe, dien hij ter zijde trok; en, tot zijne niet geringe verbazing, herkende hij — Noiret

« Om Godswil, lieve oom! wilt gij u zelven het leven benemen?"

« Waarom niet? Het is alles, wat mij nog ontnomen kan worden. Heden was het de allerlaatste trekking der loterij. Ik had alles, want ik bezat op een quaterne gezet, en geen enkele mijner nommers is er uitgekomen. Nu moet ik van honger sterven"

« Dat zult gij niet, beste oom! Zoo lang ik leef, zal geen leed u meer drukken, voor u wil ik leven!"

Met deze woorden nam Eduard hem bij den arm, trok hem zacht met zich voort, en verhaalde hem onderweg, hoe schandelijk Theresa hem had bedrogen.

« Mijn hart en mijn huis, zeide hij, « zijn voor altijd voor haar gesloten. Neem gij, lieve oom! die beide ledig geworden plaatsen in."

Die liefdebetuigingen bemoedigden en troostten den grijsaard. De hoop herleefde weder in zijn neêrgedrukt gemoed. Hij beloofde een geschikt, arbeidzaam man te zullen worden, en het dwaze loterijspel te laten varen.

« Jammer echter" — zeide hij — « dat mijne schoone quaterne niet meer bezet kan worden; ik ben zeker, dat ik eene volgende keer zou gewonnen hebben."

Nu waren zij Eduard's huis genaderd. De beide vrouwen stonden aan de deur en ontvingen de aankomenden met den vreugdekreet: « Een tern! — een tern!" terwijl zij Eduard omhelsden. « Wij hebben twee duizend francs gewonnen."

« Hoe zuster" — vraagde de verwonderde Noiret — « hebt gij dan andere nummers gekozen, dan die ik u heb geraden?"

« Volstrekt niet, broeder! juist dezelfde. Aan uwen raad hebben wij onze toekomende welvaart te danken."

« Maar van mijne nommers is er geen enkele uitgekomen; dan moet er een abuis plaats hebben."

Moeder Morin verschrikte. Allen zwegen eenige oogenblikken; maar Theresa helderde alles op.

« Ik heb gemerkt, dat men mijne gangen heeft nagegaan, daarom wil ik alles openhartig bekennen; verschoon mij, als ik gedwaald heb. Gij, lieve moeder! hebt, gedurende tien jaren gemeend in de loterij te spelen. Gij hebt altijd met oom dezelfde nommers bezet, en deze kan betuigen, dat gij in alles slechts 3 amben en 29 enkele nommers hebt getrokken, die ik ook werkelijk heb betaald. In zoo verre is de zaakwaarneemster gewetenshalve te werk gegaan. Maar met het getrokken geld en de verdubbelde inzettingen heb ik eenen anderen weg gekozen. Met die gelden heb ik voor u niet in het lottospel maar in de spaarbank gewonnen. Daarin heeft uw geld zulke goede interessen opgeleverd dat er thans eene som van twee duizend francs ter uwer beschikking gereed ligt."

« En de jonge man," vraagde Eduard, « dien gij hebt bezocht?"

« Was een beambte der spaarbank en mijn raadsman," — antwoordde Theresa. — « Gij, lieve Eduard, hebt van dit alles niets geweten, opdat gij eerst later de goede misleiding uwer moeder zoudt ervaren. Vergeef het mij, dat ik dit alles voor u verborgen heb gehouden, en gij, goede moeder! vergeef het mij even zeer."

« Hoe zou ik het u niet vergeven, daar gij mijn Eduard rijk maakt, zoo, dat hij nu zijne eigene zaken kan beginnen en uwe hand kan verkrijgen? Neen, brave Theresa, vergeef gij mij veeleer. De ouderdom beschut niet tegen dwaasheden. Ik was tegelijkertijd blind en verblind."

« Gave God," zuchtte Noiret, « dat ik ook zulk eene zaakwaarneemster had gehad."

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.